

DÜŞÜNCE YÖRÜNGESİ

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (13.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ümmetimizin mevcut hâlini, yarınlarını, geçmişini Kur'an'a iman eden müminler gözüyle görmek zorundayız. Basın üzerinden, siyaset gündemi üzerinden, ekonomi haberleri üzerinden izlendiğinde Allah'ın murat ettiği bir ümmet görmeyebiliriz. Hatta şeytan bizi sanki Allah'ın muradına rağmen bir şey oluyormuş gibi inandırabilir de; Allah muhafaza buyursun.

Kardeşlerim,

Bir düşünce yörüngemiz olması lazım. Yörünge, bizim imanımızdan oluşmalı. Düşünüyoruz, bu düşündüğümüz şey hissiyat. Yörüngemiz Allah'ın kitabından, Peygamberi'nin sünnetinden ve ümmet-i Muhammed'in 1500 seneye yaklaşan tarihindeki gerçekler üzerinden olmayıp; Allah'ın, Peygamberi'nin, müminlerin düşmanlarının ufku üzerinden olduğunda, bugün ümmet-i Muhammed'in siyasî geleceğini tarumar edilmiş görenler yani "Ümmetin siyaseti yok, ekonomisi yok, geleceği olmaz" diye düşünenler, sadece siyasette bir kaos bulanlar -üzerine basa basa, kenarında dura dura söylüyorum- çok geçmez ümmetin namazının da gereksiz olduğunu düşünürler.

Bugün ibadetlere, zikre, namaza, oruca, hacca çok sarıldığını zannedip "Ümmetin sadece siyasetinde sorun var" diye evhama kapılanlar çok geçmez, "Böyle bir namaza ne gerek var?" deyiverebilirler.

Ümmet-i Muhammed'in İslam'ı ve Kur'an'ı, Allah'ın indirdiği tazeliği ve bütünlüğü ile mevcuttur. Bunun bir parçasının çürüdüğünü ya da işlevsiz kaldığını zannedenler o çürük parçanın diğer sağlam parçaları da çürütmeyeceğini mi söyleyecekler? Allah azze ve celle, Peygamberi'nin eliyle oluşturduğu İslam sisteminin siyasetini kâfirlerin saldırılarından koruyamadı da bir namaz, hac, umre, ramazanda iftar mı kaldı İslam namına? **"Kalenin gerisi çöktü de o burçları mı kaldı?" diye bir irdeleme yaptırdığı zaman şeytan yirmi sene sonra, kendilerini bugün siyasetin şeytanın elinde çöktüğünü kabullenmek mecburiyetinde hissedenler yarın namazı, orucu ve bir tür hijyenik, dezenfekte olmak için avuntu olarak gittikleri umreyi de şeytanın yıktığına inanıp evlerinde oturacaklardır.**

Bu sözümlü belgelemek için kerametler göstermem gerekmiyor. Bundan sadece yetmiş sene önce bu topraklarda hilafeti kaldırıp, Kur'an'ın okunmasını yasaklayıp ezanları susturan otoritenin ve zulmün başındaki insanın karısı hiçbir medya görüntüsüne fotoğraf vermeyecek kadar tesettürlü bir kadındı. O zaman ezan sustuğunda Müslümanlar'ın kadınlarının tesettürünün bir gün bu kadar açılıp saçılacağını, tesettürün moda üzerinden takip edilebilir, borsası bulunan bir mekanizmaya kurban edileceğini hiçbir Müslüman hayal etmiyordu. Bugün ise kadınların kapitalizmin çarkları arasında ve iş yerlerinde heder edilmesine; anneliğin, kadınlık sultanlığının sanayi tesislerine, tekstil atölyelerine feda edilmesine Müslüman kadınlar vacip gözüyle bakıyorlar. Olur mu-olmaz mı bitti de vacip midir-farz mıdır diye adeta konuşuyorlar. Çöküş eğer kabullenilirse, dağdan yuvarlanış benimsenirse eğer, 'dağın şurasında durabiliriz' diyemez hiç kimse. Yuvarlananların dağın dibindeki vadinin dışında ölmüş ceset olarak beklemekten başka hiçbir alternatifi yoktur.

Ümmetin fırtınaları olur. Kar, bulut veya sis kaplayabilir cephemizi. Ama bu ümmet, zirve ümmettir diye bekleyenler ve bu umudu taşıyanlar biiznillah beş yüz sene sonra bile Allah'ın

huzuruna çıktıklarında ümmet-i Muhammed'i Medine'de teslim aldıkları günkü gibi İstanbul'da muhafaza etme şerefiyle yaşayacaklardır.

Bu sebeple bizi düşünmeye sevk eden veya düşünme zeminimizi oluşturan organların yürümesi Kur'an mıdır, Resûlullah'ın haberleri midir, ümmet-i Muhammed olmakla iftihar eden kitle midir yoksa medya mıdır, haber bültenleri midir, borsa mıdır; bu çok önemli. Kur'an üzerine düşünenler için ağlamaya bile vakit yoktur. Gerek de yoktur zaten. Çünkü Kur'an, besmeleyle ilk sayfayı açtığından itibaren bütün müminlere Musa aleyhisselamın çilesini anlatan bir sure ile kitabına açılış yapıyor. Namazı emretmeden, orucu emretmeden, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ait ayetlerle başlamadan önce إِنَّ الدِّينَ كَفْرًا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ می diye ümmetin geçmişindeki mümin kardeşlerinin, ilk İslam nüvelerinin kâfirlerle nasıl mücadele ettiklerini anlatan ayetler başlıyor.

Kur'an-ı Kerim cihadı, orucu, haccı ve Allah'ın diğer emirlerini anlatmadan önce yeryüzünün en seviyesiz tavırlarından biri olan, Yahudiler'in bir peygamberin emrine rağmen bir ineği bile boğazlamayacak kadar şahsiyetsiz ve düşük, peygamberleri bir sürü yokuşa sürme anlamındaki itirazlarının anlatıldığı Bakara suresiyle başlıyor. Zaten mümin bir insan, Allah'a iman eden ve Kur'an'ın hidayet kaynağı olduğunu bilen bir mümin, İslam'ın şartlarıyla değil Yahudiler'in şartsız itirazlarıyla başlayan Kur'an'dan mesajı anlar.

Haber tarzından, ekonomi anlayışından, siyaset idrakinden Allah'ın kitabına hangi gözle baktığına kadar her şey düşünce ahengimizi ve tarzımızı gösteriyor. Onun için düşünce yürümemiz çok önemli. Kimin yürümesindeyiz? Ümmet-i Muhammed'i 1400 küsur senelik tarihi üzerinden inceleyen büyük bir yürüme üzerinde mi düşünüyorum yoksa benim doğum tarihim olan seneden bugüne kadar gelen 'yüce' tarihi mi konuşuyorum? 'Ümmet' deyince iki yüz elli kişilik bir grubumuz mu söz konusu bizim, kongrede üyelerimiz ve aidat ödeyen kardeşlerimiz mi ümmet?

Yoksa Hatice binti Huveylid radiyallahu anhanın bir numarayla kayıtlı üye olduğu, gençlerin başında Ali bin abi Talib'in bulunduğu ve bugün de son bu saatte doğan filanca yavrumuzun sonunda bulunduğu, milyarları aşmış bu büyük ümmet midir? Fasıklı, faciriyle, muttakisiyle, muhlisiyle, abidiyle, zahidiyle bütün bu ümmeti mi konuşuyoruz? Kafa meselesi bu.

Enbiya suresinin 105, 106, 107. ayetlerini dinleyelim. Allah Teâlâ'nın kitabının yürümesinde düşününce bu ümmetin ufkunun ne olduğunu görelim. Oturup da haber bültenleri üzerinden dünyaya, Orta Doğu'ya, Uzak Doğu'ya, Yakın Doğu'ya baktığımızda hâlimizin perişanlığını görelim. Hakla batılın on bin seneyi aşmış koca bir tarihi boyunca, on bin yılın içerisinde yirmi-otuz yıllık bir kaostan dolayı hakkı mağlup, perişan hâlde gören, büyük bir oyunun ve senaryonun iki dakikasından dolayı senaryoya hükmetmeye kalkan anlayışı görelim.

Kitabımız Kur'an-ı Kerim, Enbiya suresinin bu ayetlerinde Allah'ın salih yani imanın içini dolduran kullarının akıbetinin ne olacağını haber veriyor. Allah'ın bir salih kulları var bir de kâfir kulları var. Bu dünya coğrafyası üzerinde hakla batıl adına salih kullarla kâfir kullarının mücadelesi var. Ahmet'le Mr. John arasındaki bir kavga değil hak ile batıl arasındaki bir kavga. Mesele John'un galip olması veya Ahmet'in kazanması değil. Ahmet de geçici. Birkaç seneliğine bu dünyada. Mr. John da geçici. Ama davalar baki. Hak davası baki; batılın, iblisin davası da baki.

Galibi, Enbiya suresinin 105. ayetinden okuyalım:

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغاً لِقَوْمٍ عَابِدِينَ

“Muhakkak biz, önce zikirde sonra Zebur’da yazdık ki dünya, salih kullara kalacak. Allah’a ibadet eden kullara bir ilandır bu.” وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ “Biz seni bütün âlemlere rahmet olarak gönderdik.”

Sen ki bütün âlemlere rahmetsin, senin ümmetinden salih kullar bu dünyanın sahibidirler. Ama devir-teslim törenine bir miktar masraf yapılacak. Tapu masrafları var, iskân masrafları var, yerleşme masrafları var. Kıyamete kadar gerçekleşecek kâinat ağırlığına sahip bir devir teslim töreni için Hamza gibi, Ammar gibi yüz bin, iki yüz bin, bir milyon insan şehit olup gitseler de bu devir teslim töreninin tapu masrafları ödenmiş olsa Allah’ın mülkünde çok mu? Çok mu? Ümmet-i Muhammed’in izzeti ve onuru için yüz bin kişi, beş yüz bin kişi Kudüs eteklerinde şehit olsa çok mu? وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ “Biz seni bütün âlemlere rahmet olarak gönderdik.” Bunun ağırlığı ve neticesi olarak sen ve salih kullar, dünyayı devralacaksınız. Bunu kanun olarak yazdık. لَبْلَاغاً لِّقَوْمٍ عَابِدِينَ “Biz Allah’a ibadet ediyoruz” diyen bütün kullar bu ilanı bilsinler.

Kardeşler,

Zebur neydi? Davud aleyhisselamın elindeki Allah’ın Kitabı. Zikir neydi? Allah’ın Musa aleyhisselama indirdiği kitabı. Bu ayeti burada niçin okuduğumu henüz anlatmadım. Bu ayette ümmet-i Muhammed’e, “siz merak etmeyin, dünyanın sahibi olacaksınız” demiyor. Öyle diyen başka ayetler zaten var. Davud aleyhisselamla beraber olan Yahudiler: “Davud peygamberimiz, biz dünya hükümraniyiz” diyorlardı. İlk defa Davud aleyhisselam zamanında devlet oldular. Davud aleyhisselam, oğlu Süleyman aleyhisselama imparatorluk miras bıraktı. Yahudiler “dünya bizimdir” diyorlardı. Öyle diyenlerin kitabına Allah hangi ayeti koydu: “Bu dünya sizin değil salih kullarımızdır.”

Yahudiler sallana sallana Tevrat okuyorlar ya hani, bizim iskân belgemizin onayına kafa sallayıp duruyorlar. Zebur ve Tevrat indiği günden beri her Yahudi, asıl mirasın ümmet-i Muhammed’e intikal edeceğini itiraf ediyor, Zebur ister okusun ister okumasın. “Ben Tevrat kabul etmiyorum” diyen zaten Yahudi değil. “Davud aleyhisselamla biz yeryüzünün sahibi olduk, artık bizimdir” diyorlardı. Davud aleyhisselamın onlara getirdiği kitapta “bunun başka mirasçısı var, biz burada kiracıyız” dedi. Bu bir kanun.

Ben ümmet-i Muhammed’denim, elhamdülillah. Henüz tapu kayıt işlemleri bitmediği için arazimizi teslim alamadık, ama alacağız. İşlemler sürüyor. Koca dünya ve şu kadar kıtanın tapusu herhâlde kayıt masraflarıyla filan baya uzun sürüyor. Ama sonunda bu ümmet, topraklarının sahibi olacaktır. Bunu bütün Yahudiler adları soyadları gibi bilirler. Çünkü bu ayeti onlar görüyorlar. Ya biz cahillik edip diyeceğiz ki onların kitabında yoksa bu ayet, silmiş olabilirler –Allah “yazdım” diyor. وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ Tevrat’ta da Zebur’da da yazdık, diyor.

Ümmet-i Muhammed’i ezmeye ve moralsiz bırakmaya kimsenin hakkı yok. Peki, bu Yahudiler’in Tevrat’ında ve Zebur’unda böylece bize anlatıldı, bizim kitabımızda bize hitap eden ayet var mı? Esas bize zaten mesajlar. Enfal suresinin 36. ayetinde ‘IMF’den söz ediyor Allah. ‘Güçlü medya’dan, ‘aşılabilir süper güçler’den söz ediyor mümin kullarına. Kur’an haber bülteni değildir. “Rabbim Allah’tır” deyip yola dümdüz devam edenlerin Rabbiyle iletişiminin kitabıdır.

Şu ayeti, “Rabbim Allah’tır” deyince okyanusun ortasına atlamaya kim razıysa o anlar. Acaba’ları bitmeyenlerin anlayacağı şeyler değil. Onlar Arapça da bilseler, tefsir de okusalar anlamazlar. Rabbim Allah’tır ve Kur’an benim kitabımdır, deme zevkine kavuşanlar ise bu ayetleri çok iyi anlarlar.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ

Bu ayet bize taze haber veriyor, geçmiş ümmetleri anlatmıyor. Bir önceki ayet geçmiş ümmetleri anlatıyordu. Bu ise taptaze bir ayet.

لِيَصُدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ “paralarını harcıyorlar...” إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا “Şu kâfirler var ya,” “...Allah’ın yolunu tıkamak için.” Kâfirler, Allah’ın yolunu tıkamak için mallarını harcıyıp duruyorlar. Bakın ayet ne diyor devamında:

فَسَيُنفِقُونَهَا “Onlar harcamaya devam edecekler.” Allah onları fakir bırakmayacak demek ki. Onlar Allah’ın yolunu tıkamak için para harcadıkça Allah onlara para akıtacak. Akıttıkça onlar harcayacak. Harcayacaklar, Allah verecek, harcayacaklar, Allah verecek, harcayacaklar... Çünkü ayet, “ileride de böyle yapacaklar” diyor. Bu ayet sadece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in gününü anlatmıyor. İleriye yönelik mesajını veriyor Allah. Onlar harcamaya devam edecekler. IMF, Dünya Bankası, Asya Fonu, Ortadoğu kasabası... ne ise adı. Devam edecekler onlar. Allah, “sonra kendin harcadıkları paraların pişmanlığıyla kahrolacaklar” buyuruyor. ثُمَّ يُغْلَبُونَ “Ve sonra mağlubiyeti tadacaklar.”

Peki bu ayet madem Kur’an’dadır, geçen sene bir yeri bombaladı kâfirler, niye bu ayet ortaya çıkmadı? Cevap: Senin geçen senen var, Allah’ın geçen senesi yok ki. Zaman senin için işliyor, Allah için zaman işlemiyor. Sen 2015’tesin, Allah kaçta? Hâşâ! Sorusu bile olmaz. Allah, mülkünde bulunduğu yerdedir, ezelden ebede kadar.

Sen Rabbinin seni şehit adayı olarak seçmesine bile hazır değilsin henüz. Sen kendin için, saltanatın için yaşıyorsun. Önce sen; Allah, sen, dünya ve din; bu dört şeyin kesiştiği noktayı bul. Kesişme noktası yanışın olduğu veya doğrunun bulunduğu yerdir. Eğer dünya benden, bizim köyden, en büyük ihtimalle de bizim vatanımızdan ibaretse bu ayetlerin hiçbirinin doğruluk oranı yok zaten. Eğer dünya, uzay ve kâinat Allah’ın mülkünde bir nokta kadar bile değilse ve bin sene, iki bin sene, dört bin yedi yüz sene, altı bin on altı sene... bütün bu sayılar Allah için bir saniyeye bile tekabül etmiyorsa eğer; öyleyse bu ayetler sana indi. Yok, sen bilhassa Birleşmiş Milletler’in talimatıyla dünyayı düzene koymaya muktedir bir güç isen gerçekten ortada bir sorun var. Bu sorunun adı iman sorunudur. Yeniden Allah’ı tanımak, Kur’an’ın sayfalarını bir kere daha, başka bir gözle açma ihtiyacıdır bu.

Bu iki ayet, bizim düşünce yörüngemizin başlangıç noktasıdır.

Arş’ı taşıyan melekler, الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ hiç yoruluyorlar mı? Arş ki kâinat onun yanında bir boşluk gibi kalıyor, hiç denecek kadar. Bu melekler nöbet değiştirmek istiyorlar mı hiç? “Çok yorulduk, şöyle on beş dakika kaylule yapalım” diyorlar mı? Hayır. Kim bilir milyar senedir Arş’ı taşıyorlar. Çünkü Allah’ın Arş’ını taşımak yorulmayı defterden silmektir. Onu zaten Arş’ın bir parçası

olup taşıyorsun. İşte mümin de Allah'ın davasını Arş'ı taşıyan melekler gibi taşır veya elinde kor tutan yaşlı bir nene gibi taşır; bakış meselesi bu. Yörünge meselesi bu.

Arş'ı taşıyan melekleri Rabbim, Arş'ını taşımak için seçti. Beni de bu fitne ve internet çağında, medyanın insanları alabora ettiği çağda şeriatını geleceğe taşımak için seçtiyse ben bundan duyduğum hazla ölümü bile unuturum. Hamza unutmıştu. Musab unutanlardan işte. Ama eğer bu taşıma marketten eve götürdüğüm poşet türü bir taşımaysa elbette insan bunun altında ezilir, büzülür, zorlanır.

Yörüngemizin gerektirdiği veya ortaya çıkardığı sorulardan biri de "Bu ümmetten ne istiyor insanlık?" sorusunun cevabıdır. Ortadoğu, Ortadoğu, Ortadoğu... Her yerde trafik kazası olur, Ortadoğu'da olunca haber olur. Her yerde aile kavgası olur, Ortadoğu'da olunca dünya gündemi olur. Kadının tırnakları sökülür Amerika'da haber olmaz, bizde zavallı kadın "başım ağrıyor" dese kadın işkencesi olur. Neden? Küfür bu ümmetten ne istiyor? Buna cevap vermemiz lazım.

Rabbimiz bu yeryüzü hayatını düşmanlı bir hayat olarak kurmuştur. Ortada bir program hatası yok. Gündüz ve gece benzetmesi gibidir bu. Gündüzsüz gece ve gecesiz gündüz birbirini inkâr etmektir. Furkan suresinin 31. ayetini, "Kâfirler Müslümanlar'dan ne istiyor?" sorusunun cevabı olarak görüyoruz.

وَكذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا

Allah, Peygamber aleyhisselama hitap ediyor: "Biz, her peygambere mücrimlerden bir düşman tespit ettik." Her peygambere. Kiminin firavunu oldu kiminin Nemrut'u, kiminin Ebu Cehil'i. "Sana yol göstermek ve yardım etmek için Rabbin yeter." Çünkü senin düşmanını da tespit eden o. **Her peygamberin muhakkak bir düşmanı olmuş; peygamberlerin davası davamdır, diyenin düşmanı olmayacak mı? Bu pozitif değer, negatifi üzerinden vardır. Bir şeyin beyaz olması siyahtan dolaydır. Siyah diye bir renk olmasaydı beyaz diye bir renk varlık gösteremezdi. Bu düzeni Allah, bu şekilde kurmuştur.**

Kur'an'da mümin kaç defa geçiyor? Hemen hemen onun kadar da mücrim kelimesi geçiyor. Çünkü Kur'an'ın en büyük eğitim metotlarından biri iyiyi tanıtırken kötüyü de tanıtmadır. Sadece iyiyi tanıtmaz. Çünkü eğitimde sadece iyiyi öğrenmek yarı hayal öğrenmektir. Kötüyü iyile beraber öğrenenler gerçek eğitim almış olur. Bu sebeple Rabbimiz, "Her peygambere bir düşman tespit eden biziz" buyuruyor. Sonra da müminlere hayrı tanıtırken şerri tanıtıyor. Ebu Cehil'in karakterinden söz ederken, Ebu Bekir radiyallahu anhin evsafından da söz ediyor.

Neden kâfirler rahat durmuyorlar? Nedir bu ümmetten istedikleri? "Alın petrolü bizi rahat bırakın" desen gene rahat bırakmaz. "Madenleri de alın tamam, altınları da götürün." Gene bırakmaz. "Ülkende işçi olarak çalışayım?" Gene bırakmaz. Bırakmak istese de bırakamaz zaten. Necip Fazıl rahmetullahi aleyhin dediği gibi; o bana muhtaç, ben ona muhtacım. Varlığımız için muhtacız birbirimize. İki diyebilmek için bir demem gerekiyor. Bir dersem ikiye kapı açıyorum.

Kardeşlerim,

Kâfirlerin ümmet-i Muhammed'i sevmemesi kadar tabii bir şey yok. Ümmet-i Muhammed hakkı haykırıyor. Hak ise onun menfaatlerini sınırlıyor. Zinasından kazancına, konuşmasından

susmasına kadar her şeyine ölçü getiriyor. Dikkat edin, küfür güçlendikçe veya Batı medeniyeti ipi eline aldıkça hürriyetleri artırıyor. Sadece buradan anlayabiliriz nedeni. Küfür güçlendikçe, sistematik oldukça ilk yaptığı işe bakıyorsun, hürriyet artıyor. Biraz daha, biraz daha... Çünkü küfür sınırsızlıktır. Allah tanımamaktır. Veya istediğin gibi bir din oluşturmaktır.

Şeytanın küfrü avucunun içinde tutabilmesi için onları uçsuz bucaksız hayallerle yaşatması lazım. Hiçbir zaman hürriyetlerini tehdit etmeyen bir kısıtlama onların ağzından çıkmaz. Ama birisi onların hürriyetine dokunacaksa ona kanun getirirler. İslam'ı tanıtırken "kadınlara mahkûmiyet getiriyor" diye eleştiriyor. "İslam malı güvenceye alıyor" demiyor da "hırsızın kolunu kesiyor" diyor. "Ümmet-i Muhammed, Âdem aleyhisselamdan gelmiş baba nesliyle kıyamete kadar devam etsin, iffeti olsun, bunun mücadelesini yapıyor" demiyor da "kısıtlama getirdi kadınlara erkekler, gençlerin önüne kısıtlama getiriyor" diyor. Şeytan, kabzası içerisine almış, avucunda tutuyor ama hissettirmemek için avucunu yedi kıtadan daha büyük gösteriyor. Bütün hürriyetleri onlara verilmiş gibi görüyor.

Biz kâfirleri bir kenara bırakmak zorundayız. Başka açılardan onların psikolojisini ve zulüm anlayışlarını biiznillah ele alacağız. Ama önce kendi hak kitlemizin neden böyle olduğunu da sorgulamamız lazım. Kâfir niye vuruyor? Açıkladık bunu. Müminler niye vurulur hâlde oluyorlar o zaman? Küfürden darbe yemek bir fazilet, bir kazanç mı? Değil. Niye o zaman kâfirler vururken müminler vurulmama becerisi gösteremiyorlar?

Bunun sebepleri var. En büyük sebebi; parçalanmış İslam eğitiminin İslam izzeti vermeyişidir. Sadece namazı ve sadece orucu ve sadece cihadı ve sadece şehadeti; sadece bunlardan bir tanesini alan, parçalanmış İslam alıyor. Hiçbir parça bütün değildir. Bir uçağın kanadı tek başına uçurmaz. Uçaktaki kanat uçmaya yarar. O kanadı alıp gittiğinde uçamazsın.

İslam'ı "şehitlik, cihat" diye haykırdığın iki slogandan ibaret aldın mı, cihat senin yolunu aydınlatmaz. Sabah namazına kalkanların cihadında hayır var. Alnının terini silmeye vakti olmayan, çalışan insanlar cihat yaptıklarında o mübarek bir cihattır. Müslümanlar İslam'ı bir bütün olarak ele alan eğitim vermedikleri için esasen enerji kaynağı olan Kur'an, nesilleri ayağa kaldırmadı. Çünkü o eğitim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabını eğittiği Kur'an eğitimi değildi.

Bir başka meselemiz de şudur ki ümmet-i Muhammed ilimle amelin, amelle takvanın, insanla ibadetin arasını ayırdı. Koca âlimler, şehitlikten korkan insanlar olarak bilindiler. Zekâtı anlatanlar hiç zekât verir bilinmedi. Yanlış pompalanmış bilgiler yüzünden... Hâlbuki bu ümmetin ilk nesilleri ibadet, cihat, siyaset, züht, takva gibi kavramları birbirinden hiç ayırmadılar.

İbni Abdilberr'in Câmiu Beyâni'l-İlm isimli kitabında Hasan Basrî'ye izafe ettiği bir sözü var. Hasan Basri, Ömer bin Hattab radiyallahu anhin halifeliği döneminde doğmuş, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in hanımları annelerimizin evine girmiş çıkmış, bazı rivayetlere göre onların göğsünden süt emmeye çalışmış mübarek bir insandır. Tâbiin nesli içerisinde Hasan Basrî'nin rakibi yok. Ömer görmüş, Osman görmüş, Ali görmüş, Allah'ın mübarek dostlarını görmüş, ashab-ı kiramin terbiyesiyle yetişmiş biri. İlim, amel, züht, takva, tasavvuf, tarikat, cihat, şehadet, infak kelimelerinin topluca zikredildiği bir Hasan Basrî dersi veriyor.

"İlmi olmadan iş yapan, yol olmayan bir yerde yürümeye çalışan gibidir. İlimsiz iş yapanın bozduğu yaptığından fazladır. İbadete zarar vermeyecek şekilde ilim öğrenin. İbadet yaparken de ilme

zarar vermeyin. Kimileri ilmi bırakıp ibadet edeceğimiz derken ellerine kılıç alıp ümmet-i Muhammed'in üzerine yürüdüler. Onlar gerçek ilmi öğrenselerdi ilim onlara bu kılıcı almayı engellerdi.”

Üç ayet, dört de hadis öğrenip kendini ümmet-i Muhammed'in en değerli âlimi zannedenler, meşrep-cemaat kurup ümmet-i Muhammed'in geleceğiyle oynarken bir de bunu Allah rızası için yaptılar. Ama Taberî'yi, Kurtubî'yi, İbni Abidin'i okudunuz mu, sorusuna gelince vakit bulamadılar hiç. Seçip seçip hoşlarına giden konuları okudular. Hasan Basrî ilimsizi kabul etmiyor, ibadetsizi de kabul etmiyor. İbadeti ezen ilmi, ilmi ezen ibadeti de kabul etmiyor. Mekanizmanın yerine oturmasını istiyor. Ömer bin Hattab görmüş bir tâbiiden söz ediyoruz. Elbette ayet ve hadisler bu dengeyi zaten kuruyor. Ama bizim burada özellikle zikrettiğimiz şey; Hasan Basrî gibi 1350 sene sonrasına bakan bir adamın idrakiyle anlamaya çalışıyoruz.

Biz zamanımızın kâfirlerini, ümmet-i Muhammed'in düşmanını, batıl güruhunu değerlendirirken görüyoruz ki en büyük silahları şu: İslam namına çalışanları çürütüyorlar önce. Ashab-ı kiramdan başlıyorlar. Bunu da bazen, Müslümanlar'ın zekâtlarıyla okumuş, kalem sahibi olmuşlara yaptırıyorlar. Bazen de Efendimiz'in üzerinden çürütmeye çalışıyorlar. “Çok evlendi, şöyle dedi, böyle dedi...” diyorlar. Akıllarınca birileri “hadislerin orijinalini Kur'an'a çarptık da Kur'an'dan geri geldi” filan diye edebiyat yaparken hizmet ettikleri şeyin, küfrün ekmeğine yağ sürmek olduğunu anlamak istemiyorlar. Küfrün bu asırdaki en büyük silahı, peşinden gidilecek örnek bırakmamasıdır. Yer yer örnek şahsiyetler de onlara prim veriyorlardır. Ama bu taktikleri çok önemli.

İki: Ümmet-i Muhammed'e iki asırdan beri siyaseti öcü-şeytan işi olarak gösterdiler. Adeta “Alkol kullanmadıkça siyaset yapılamaz” dediler. Siyaseti olmayan, siyasetten anlamayan nesilleri dünyadan soğuttular. “Kâfirin olsun bu dünya, bize cennet yeter” dedi bir kısım nesil ama dünyası olmayanın cenneti de olmuyor, bunu anlayamadılar.

Bunun için ümmet-i Muhammed'in toprakları da gitti, insanı da kayboldu. Bir siyaset mekanizması çalışmadığı için ümmetin içinde, bu sefer öbürünün demokrasisi yüce put hâline geldi. Bunalan müminler, kâfirlerden yardım istemeyi bir meziyet zannettiler.

Üçüncü olarak: Hastaya kan nakli yapar gibi, fikir emperyalizmiyle abluka altına almaya çalıştılar Müslümanları ve bunu becerdiler.

Haram-helallik açısından değil ama e-posta adresime soru sormak için yazı yazan mümin kardeşim 'selamunaleyküm' yerine 'slm' diye üç harf yazınca siliyorum. Benim selamımı yazmaya bile vakit bulamayan cevabımı zaten okumayacaktır, diyorum. Slm! 'Selamunaleyküm'e vakti olmayan biri olabilir mi? Bunun adı kültür emperyalizmi.

Dört: Aileyi avuçlarının içine aldılar. Daha sonra bu konuya döneceğiz inşallah ama rahmete vesile olsun inşallah kıyamet günü; o, biz, hepimiz Hamza'nın olduğu yerde buluşuruz diye ve bir umut olsun için Seyyid Kutup rahmetullahi aleyhin Talak suresinin giriş bölümünde aileyi anlatan cümlelerini bir hatıra olarak nakletmek istiyorum.

Kendisi evlenmemiş -vakit bulamamış herhâlde- birisi olduğu hâlde aile konusunda sözlerini sanki 1960'larda değil de 2060 yılında konuşuyor gibi yazmış. Özet olarak nakledeyim:

“Kuşkusuz, boşanma yıkmadır. Kurma değildir. Bir durumun sona ermesidir, başlaması değildir. Ve aileyi ilgilendiren bir durumdur, devleti değil. Ama insan bu sureyi okuyunca bir aile kurmanın devlet kurmaktan daha zor olduğunu anlıyor.

İslam, aile esasına dayanan bir toplumsal düzendir. İslam’a göre ev bir sığınak, bir yuvadır. Gölgesinde kişiler sevgi, rahmet, şefkat, örtünme, güzellik, korunma ve temizlik duyguları etrafında kaynaşır. Onun kucağında çocuklar gelişir. Çocukluk çağları, taze fidan orada yavaş yavaş büyür. Rahmet ve karşılıklı dayanışma bağları oradan uzanır. İslam’ın toplumsal düzeninde aile kurumunun bu kadar gözetilmesi, her türlü güvence sağlanarak özenle korunması, insan hayatının ilk andan itibaren aile temeline dayanmasını öngören ilahî kaderin akışı ile uyuyor. İlahî kader insan varlığındaki ilk hücrenin, dikkat et, ilk hücrenin Âdem ve eşinin oluşturduğu aile olmasını ve insanların bundan sonra bu ilk hücreden üreyip çoğalmasını öngörmüştür. Hiç kuşkusuz yüce Allah, milyonlarca insanı bir defada yaratabilirdi. Fakat insan denen yaratığın hayatında aileye yüklenen bu ağır görevde gizli bulunan bir hikmet uyarınca Allah’ın takdiri bu yönde gelişmiştir.”

Seyyid Kutup’un perspektifinde, “İslam ailesini evinde kuramayanların İslam devleti beklemeye hakları yoktur.” Devleti kurmayı daha kolay görüyor. Ümmet-i Muhammed’in elinden aile gittikten sonra hilafet hayaldir. Bunu bilmek zorundayız.

Netice olarak görüyoruz ki bugün, dün, önceki gün, daha önceki gün... ümmet-i Muhammed’in düşmanları hep var. Batıl hakkı hep ezmek istemiştir. Ama bugün şu neticeye geldik: Küfür tek milletmiş gerçekten. Karakterleri aynı bunların; yalan, hile, namussuzluk, küfür, zulüm, isyan, işgal... Başka bir kavram yok. Lut aleyhisselam da “temiz olun, ahlaklı olun” deyince cevap olarak istihza etmişlerdi. Şimdi de ‘namus’ diye bir kavramı gündeme getirdiğinde, “Çalıştırmayın, ezmeyin, kadını evinde bırakın” dediğinde aynı lakırdılarla cevap veriyorlar. Küfür tek milletmiş. Cibilliyetleri aynıymış bunların.

Başkomutanları olan İblis, on bin senelik profesyonellekle bu savaşı yürütüyor. Eğer Müslümanlar olarak, Âdem aleyhisselamdan beri bize bütün batıl-hak mücadelesinin temel mantığını anlatan Kur’an’dan ayrı bir savaş yürütürsek bunlarla, sadece sosyoloji ve psikolojiye dayanırsak, o on bin senelik birikimiyle, biz de yirmi senelik kitaplarla yola çıkmış oluruz.

Ve gördük ki bugün küfür, her şeyi küfrü için kullanıyor. Müslüman sadece camisiyle savaşmaya kalkarsa yüz cepheden saldırılan bir yerde, bir cepheyle savaş kazanamaz. Çünkü küfür hücrelerine varıncaya kadar, kılcal damarlarına varıncaya kadar saldırı yapıyor; Müslümansa sadece camiye kapanınca müdafaada bulunuyor. Bu savaş böyle kazanılmaz.

Kur’an nazarıyla baktığımızda bir yörüngemiz var. Bu yörünge bizi bu noktaya getirdi. İnşallah, Rabbimin lütfuyla gelecek nesiller daha derin düşünecek, Kur’an’dan bakacaklar, kâinatı daha güçlü gözlerle görecekler.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُ رَبِّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.